

i hver Mands Affærer, og en Formue- og Lejlighedsskat, hvor det sker i endnu langt større Omfang, uden at vi dog have følt os synderlig generede derved; fatter jeg ikke den Bekymring, der pludselig opstaar, fordi det samme Princip anvendes ogsaa ved en Indkomstskat til Staten. Det ærede Medlem nævnedes et Eksempel paa, hvad det er for Smaating, der kan blive Tale om at blande sig i. Han siger: En fattig Mand laaner en Hest, og da der findes en Bestemmelse i Loven, som siger, at ogsaa den vederlagsfri Benyttelse af andres rørlige og urørlige Gods skal regnes med til Mandens Indkomst, saa skal altsaa denne Mand opgive Nyttевærdien af den laante Hest som en Del af sin Indkomst, og denne Værdi skal sættes i Skat. Hertil kan svares med et latinsk Ord: De minimis non curat lex, det vil sige: de mindste Bagateller bryder Loven sig ikke om. Det samme vil gælde om Skatteligningen. Naar en Mand er saa fattig, at det at han laaner en Hest gør en Forandring i hans Formuesforhold, saa vil han overhovedet slippe for at betale Skat. Men saafremt en Mand gratis faar en Ejendom i Forpagtning eller han faar en Kapitalrente frit til Laans, kommer han til at betale Skat deraf. Dette er ikke noget nyt, thi det gør han ogsaa nu. — Dernæst er der af en Række ærede Medlemmer udtalt Beklagelse og Kritik over, at Resultatet af Skattelovenes Behandling i indeværende Samling er blevet det, at der ikke opnaas en Skattelettelse, saaledes som det oprindeligt var tilsigtet. Det har haade det ærede Medlem for Thisted Amts 3die Valgkreds og det ærede Medlem for Æbeltoft (Neergaard) og det ærede Medlem for Give (N. C. Jensen) klaget over. Man havde haabet, at der skulde komme en Nedgang i de direkte Skatter, og nu viser det sig, at det ikke bliver Tilfældet. Ja, det vilde ogsaa jeg overmaade gerne have haft. Jeg vilde have været henrykt, om jeg havde kunnet foreslaa at stryge alle direkte Skatter og ikke tage en eneste Øre ind i Stedet. Men naar ærede Medlemmer næst efter at klage over, at der ikke fremkommer en Nedgang i Statens Indtægt af de direkte Skatter tillige haabe paa en klækkelig Nedgang af de indirekte Skatter, og naar vi samtidig erindre, at Finanserne arbejde med et aarligt Underskud paa 10 Millioner, kan jeg ikke nægte, at det er mig lidt vanskeligt at faa fat paa den finansielle Tankegang,

hvorefter man gør sig Forventning om, at vi samtidig med at have et uhyre Underskud, kunde forøge vore aarlige Udgifter og sætte baade de direkte og indirekte Skatter ned. Nej, saa forstaar jeg heldigvis langt bedre det ærede Medlem for Sæby (Vilhelm Lassen); og det er mig selvfølgelig en Glæde, da vi ere Partifæller. Han siger: op med Indkomsts-katten; det kan forstaas. Det ærede Medlems almindelige skattepolitiske Betragtninger deler jeg ikke ganske; det forekommer mig, at han i det store og hele ser paa Skattespørgsmaal mere som Jurist end som Økonom, men om den Slags mere abstrakte Ting er det ikke værd at strides. Naar man er enig i Resultatet, er det forholdsvis underordnet, med hvilken Motivering man naar dertil. Men der er dog et enkelt Punkt, hvor jeg mener at burde sige, at det ærede Medlems Opfattelse ikke er min; det er med Hensyn til Indkomsts-kattens Størrelse. En i disse Dage meget omtalt bibelsk Dame er bleven Symbolet for Skattereformen og særlig for Indkomsts-katten. Denne Dames tiltrækkende Egen-skaber vurderes forskelligt. Det ærede Medlem vurderer dem nærmest efter Vægt. Han siger: For syv Aar siden var hun mager og spinkel, men Gudskelov med Aarene er hun bleven sværere og sværere, — jo sværere desto dejligere! Og vent blot, naar Tiden gaar, skal Huldet nok blive endnu bedre. For Øjeblikket vejer Damen sine 250 Pund, det er udtrykt i Skattesproget 2½ pCt. Men naar vi tage ned til Berlin, saa se vi der en Dame af samme Slægt, som vejer 400 Pund. Og naar vi komme til Østerrig og Italien — ja det ville vi slet ikke tale om; det er Sager dernede! Jeg tror dog at burde berolige det ærede Medlems nationale Ømfindtlighed. Damens Vægt her i Landet er allerede nu særdeles præsentabel. Det maa jo ikke glemmes, at foruden Indkomstskat til Staten er der tillige noget, der hedder Indkomstskat til Kommunerne; det maa ikke glemmes, at vi ere et Land, som i ganske særlig Grad benytter Indkomsts-katter som Kilde til at skaffe os vore kommunale Indtægter. Foruden de Lande med Statsindkomstskat, som det ærede Medlem nævnedes, kunde han ogsaa have nævnt England. Ogsaa der opkræver Staten en Indkomstskat. Den har i Reglen gennem en lang Række Aar været omtrent 6 pence af et Pund, det vil sige 2½ pCt.; men under Transvaalkrigen steg den efterhaanden, og den har, saa